

Народився 16 серпня 1913 р. у м. Ростові-на-Дону. У 1916 р. сім'я Решетнікових переїхала до Харкова. Із юних років Борис Володимирович усвідомив, що знання — це скарб, а вміння вчитись — ключ до нього, тому обрав головним девізом свого життя вислів М. Горького: «Завжди — вчитися, все — знати. Чим більше дізнаєшся, тим сильнішим станеш».

У 1928 р. вступив до Харківського автомеханічного технікуму. Неабияка жага до знань Б. В. Решетнікова-студента допомогла йому легко розуміти, запам'ятовувати та відтворювати навчальний матеріал, постійно розвиватися та досягати поставлених цілей.

Трудову діяльність розпочав у 1931 р., працюючи спочатку лаборантом у ХАДІ, а потім — техніком на автобазі та проектному бюро «Авторемснаб». За направленням Наркомзему колишнього Союзу проходив курси водіїв при Харківському автомеханічному технікумі, де працював викладачем і водночас навчався на вечірньому відділенні автомобільного факультету Харківського автомобільно-дорожнього інституту.

У травні 1935 р. захистив дипломний проект та отримав кваліфікацію інженера-механіка з експлуатації ав-

РЕШЕТНИКОВ **Борис Володимирович**

*Ректор
Харківського автомобільно-
дорожнього інституту
в 1959–1978 рр.,
кандидат технічних наук,
доцент,
заслужений працівник вищої
школи України*

тотранспорту. В ХАДІ працював асистентом кафедри експлуатації автомобільного транспорту та в гаражному господарстві.

У 1936 р. Б. В. Решетнікова призначили виконуючим обов'язки помічника декана денного відділення автомобільного факультету, а в 1937 р. він став помічником декана вечірнього відділення механічного факультету. У 1938 р. вступив до аспірантури ХАДІ за спеціальністю «Ремонт та експлуатація дорожніх машин».

Упродовж 1942–1945 рр. служив в армії.

У 1945 р. продовжив навчання в аспірантурі ХАДІ, був призначений начальником навчальної частини та старшим викладачем кафедри автомобілів і мотоциклів.

У 1950 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Вибір вантажонавантажності автомобільних потягів».

У 1946 р. призначений завідувачем кафедри автомобілів, якою керував до 1956 р., а з 1957 до 1959 р. був очільником кафедри експлуатації автомобільного транспорту.

Із 1959 до 1978 р. обіймав посаду ректора ХАДІ.

Помер 29 травня 1990 р.

Народився 13 вересня 1930 р. у с. Великій Комишувасі Барвінківського району Харківської області. Аби заробити на шматок хліба, був змушений із чотирнадцяти років працювати у колгоспі. Ще тоді юнак добре засвоїв просту, але надзвичайно мудру істину життя — щастя не в тому, щоб робити завжди, що хочеш, а в тому, щоб любити те, що робиш. Рання трудова діяльність виховала у парубка працелюбність, відповідальність та ініціативність, які стали підґрунтям його подальшого особистісного розвитку.

У 1947 р. вступив до Харківської спецшколи військово-повітряних сил. Як кращий випускник цього навчального закладу, у 1950 р. був зарахований курсантом Ленінградської Червонопрапорної військово-повітряної інженерної академії.

Із 1956 до 1958 р. служив у лавах Збройних сил. У 1958 р. працював асистентом кафедри дорожньо-будівельних матеріалів Харківського автомобільно-дорожнього інституту. У 1962 р. став кандидатом технічних наук, у 1968 р. отримав вчене звання доцента, у 1971 р. — доктора технічних наук, а у 1973 р. — професора.

ГРУШКО **Іван Макарович**

*Ректор
Харківського автомобільно-
дорожнього інституту
в 1978–1992 рр.,
доктор технічних наук,
професор,
академік Інженерної
академії, заслужений діяч
науки України*

Із 1961 р. працював на кафедрі дорожніх матеріалів ХАДІ, зокрема обіймав посади молодшого наукового співробітника (1961–1962), старшого наукового співробітника (1962–1966), професора (1973) та завідувача кафедри (з 1974 р.).

У ці роки Іван Макарович став відомим ученим та заснував наукову школу в галузі бетонів. Сфера його наукової діяльності охоплювала проблеми фізико-хімічної механіки, теорії міцності та технології бетонів.

Є автором понад 200 наукових робіт, десяти підручників і 21 винаходу. Із 1975 р. — член експериментальної ради будівництва та архітектури ВАК колишнього Союзу.

У 1978 р. І. М. Грушко призначено ректором ХАДІ, а в 1980 р. указом Президії Верховної Ради Української РСР йому присвоєно почесне звання заслуженого діяча науки Української РСР.

У 1990 р. його обрано академіком Інженерної академії колишнього Союзу, Інженерної академії України і Транспортної академії України. Із 1992 р. Іван Макарович очолював кафедру екології та хімії, був професором кафедри технології дорожньо-будівельних матеріалів ХАДІ.

Помер 28 березня 1998 р.